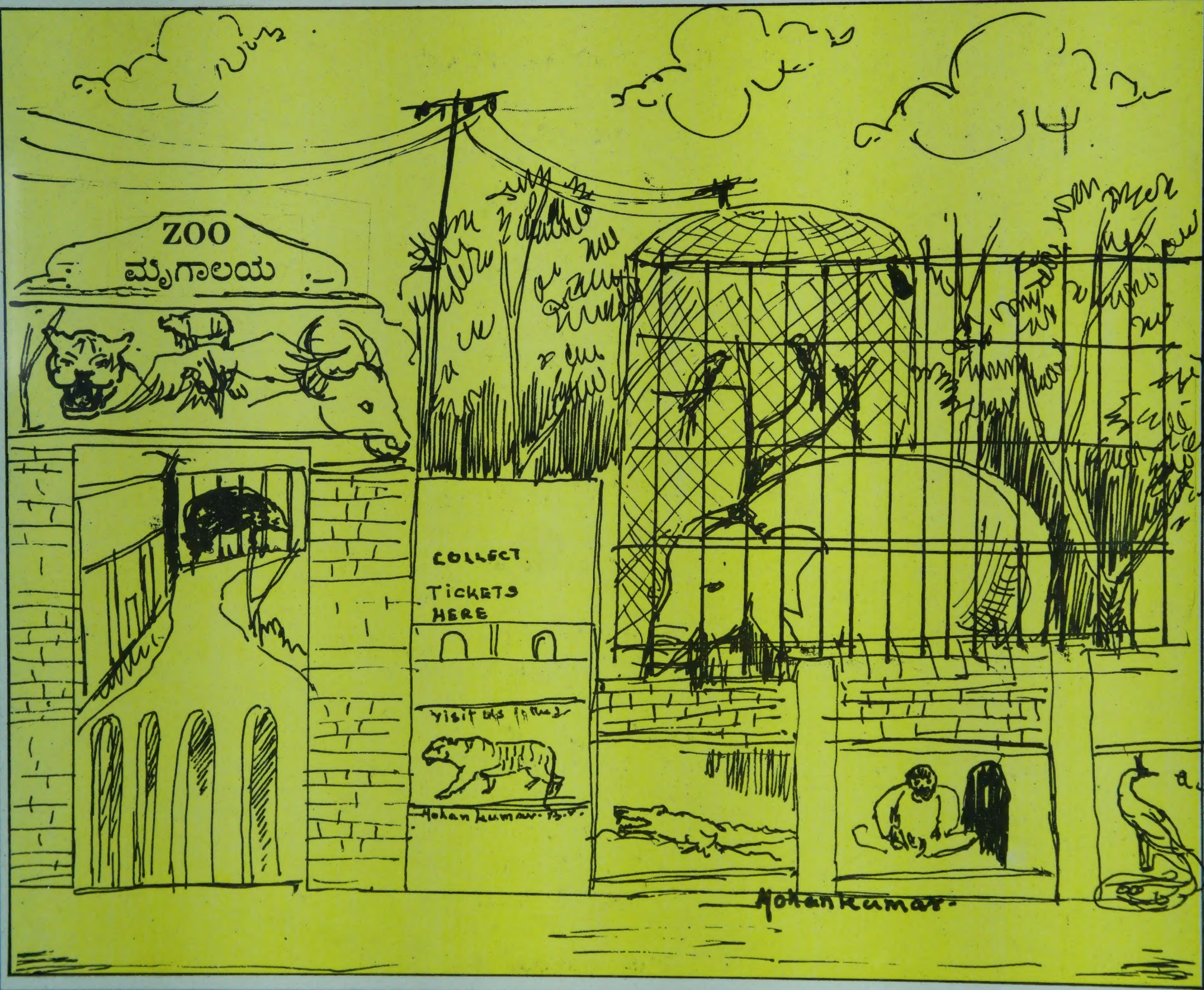

ಮೃಗಾಲಯ

ಕುಂ. ವೀರಭದ್ರಪ್ಪ

ನವಸಾಕ್ಷರ ಪುಸ್ತಕ ಮಾಲೆ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು

ಡಾ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ

ಕುಲಪತಿಗಳು, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

ಶ್ರೀ ಲೂಕೋಸ್ ವಲ್ಲತರೈ ಐ. ಎ. ಎಸ್.

ನಿರ್ದೇಶಕರು, ಲೋಕಶಿಕ್ಷಣ ನಿರ್ದೇಶನಾಲಯ

ಉನ್ನತ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿ ಸದಸ್ಯರು

ಶ್ರೀಯುತರಾದ

ಹಾ. ಮಾ. ನಾಯಕ

ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯ

ಜಿ. ನಾರಾಯಣ

ಎಲ್. ಎಸ್. ಶೇಷಗಿರಿರಾವ್

ಶಾಂತರಸ

ಕೆ. ವಿ. ಸುಬ್ಬಣ್ಣ

ಗೊ. ರು. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪ

ಪಿ. ಎಸ್. ಶಂಕರ್

ಶಿವಶಂಕರ ಹಿರೇಮಠ

ಆರ್. ಎಸ್. ರಾಜಾರಾಮ್

ಶ್ರೀಮತಿ ಎಲ್. ಜಿ. ಸುಮಿತ್ರ

ಸಂಪಾದಕ ಸಮಿತಿ

ಶ್ರೀಯುತರಾದ

ಎಸ್. ಜಿ. ನಾಗಲೋಟಿಮಠ

ಕೆ. ವಿ. ನಾರಾಯಣ

ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಬಿಳಿಮಲೆ

ಕರೀಗೌಡ ಬೀಚನಹಳ್ಳಿ

ಅಮೃತ ಸೋಮೇಶ್ವರ

ಸಿ. ಆರ್. ಚಂದ್ರಶೇಖರ್

ಬಿ. ಎ. ಶ್ರೀಧರ

ಲಿಂಗದೇವರು ಹಳೆಮನೆ

ಭ. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ

ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರರಾವ್

ಭಕ್ತಪ್ರಿಯ

ಎಂ. ಪಿ. ಪರಮಶೇಖರಯ್ಯ

ಶ್ರೀಮತಿ ಉಷಾ ರಾಂಕುಮಾರ್

ಲೋಕಶಿಕ್ಷಣ ನಿರ್ದೇಶನಾಲಯ
ನವಸಾಕ್ಷರ ಪುಸ್ತಕ ಮಾಲೆ-೫೮

ಮೃಗಾಲಯ

ಕುಂ. ವೀರಭದ್ರಪ್ಪ

ಪ್ರಸಾರಾಂಗ
ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ
ಹಂಪಿ-೫೮೩ ೨೧೧

MRUGHALAYA : By K. Veerabhadrappe. Published by The Director of Prasaraṅga,
Kannada University, Hampi - 583 211, KARNATAKA.
First Impression 1994, Pp. ii + 26, Rs. 8.00

© Kannada University 1994

ಸಂಯೋಜನಾಧಿಕಾರಿ
ಡಾ|| ಎಚ್. ಎಸ್. ಶ್ರೀಮತಿ
ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ರಚನಾ ವಿಭಾಗ

ಪ್ರಕಾಶಕರು
ನಿರ್ದೇಶಕರು
ಪ್ರಸಾರಾಂಗ
ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ
ಹಂಪಿ - ೫೮೩ ೨೧೧

ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸ
ಕೆ. ಮಕಾಳಿ

ಬೆಲೆ : ರೂ ೮.೦೦

ಮುದ್ರಕರು
ಪ್ರಿಂಟ್‌ಪ್ಯಾಕ್
ದೇವಯಾನಿ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್, ೨೮/೨, ಗೌಡನಪಾಳೆ,
ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಪುರ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦ ೦೬೧.

ಮೃಗಾಲಯ

ಅದು ಒಂದು ದೇಶ. ಅದು ಒಂದು ದೇಶ ಅಂದರೆ ದೇಶ. ಅದನ್ನು ಅನೇಕರು ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರದು ಒಂದೊಂದು ಹೆಸರು, ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ. ಅದು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ದೇಶಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ದೊಡ್ಡದು. ಮೂಡಣದಿಂದ ಪಡುವಣದ ಕಡೆಗೆ, ತೆಂಕಣದಿಂದ ಬಡಗಣದ ಕಡೆಗೆ ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲಿ ವಿಸ್ತಾರದಲ್ಲಿ ಹರಡಿದೆ. ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಹಿರಿಕಿರಿಯ ನದಿಗಳು ಹರಿದಾಡಿವೆ. ಕೆಲವು ನದಿಗಳು ಬತ್ತಿ ಕೇವಲ ಮರಳು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿದೆ. ಒಂದೊಂದು ನದಿಗೆ ಏಳೋ ಎಂಟೋ ಹೆಸರುಗಳು.

ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪರ್ವತಗಳಿವೆ. ಅವು ಬಹಳ ಎತ್ತರಕ್ಕಿವೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಬೆಟ್ಟಗಳ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ಕಾಡುಗಳಿದ್ದವು. ಅವು ಬಹಳ ಹಸಿರಾಗಿದ್ದವು. ಆ ಕಾಡುಗಳ ಒಳಗೆ ಬಗೆ ಬಗೆಯಾದ ಕಾಡುಮೃಗಗಳಿದ್ದವು. ಹುಲಿ, ಸಿಂಹ, ಚಿರತೆಯಂಥ ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮೊಲ, ಹರಿಣಿ, ಆನೆಯಂಥ ಅಪ್ಪಟ ಸಸ್ಯಾಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮತ್ತು ಸಸ್ಯಾಹಾರಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ನಡುವೆ ಸಹಕಾರ ಇತ್ತು. ಆದರೂ ಅವುಗಳ ಗುಣ ವಿಶೇಷಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಬದಲಾವಣೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಏನು ಆಯಿತೋ ಏನೋ; ಯಾವ ಮಂತ್ರವಾದಿ ಶಾಪ ಕೊಡದಿದ್ದರೂ; ಯಾವ ಮಾಯಾವಿನಿಯ ಬೆರಳು ತಾಕದಿದ್ದರೂ ಕಾಡು ಹಾಳಾಯಿತು, ಕಾಡಿನ ಆಸರೆಯಲ್ಲಿ

ಆ ದೇಶದ ಕಾಡಿನ ಚಿತ್ರ

ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ಮೃಗಗಳ ಸಂತತಿಯೂ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಅಳಿದು ಉಳಿದ ಮೃಗಗಳನ್ನು ಏನು ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಸರಕಾರಗಳು ಚಿಂತಿಸಿದವು. ಚಿಂತಿಸುತ್ತಲೇ ಸರಕಾರಗಳೂ ಉರುಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೊಸ ಸರಕಾರಗಳು ಉದಯಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ಇದ್ದುದು ಪ್ರಜೆಗಳ ಸರಕಾರ. ಪ್ರಜೆಗಳಿಂದ ಆರಿಸಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸರಕಾರ. ಆದರೆ ಆ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಹೇಗಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಏನೂ ಅರಿಯದವರು, ಓದುಬರಹ ಅರಿಯದವರು. ತಮ್ಮನ್ನು ಚುನಾಯಿಸುವ ಜನರಿಗಾಗಿ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲ ಎಂದು ಸರಕಾರವು ಚಿಂತಿಸಿತು. ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಋಣಬಾಧೆಯಿಂದ ದೂರ ಉಳಿವುದು ಹೇಗೆ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಉಳಿದಿರುವ ಮೃಗಗಳನ್ನು ಜನರಿಗಾಗಿ ಮುಡುಪು ಇರಿಸಬೇಕೆಂದು ಆ ಸರಕಾರವು ನಿರ್ಣಯಿಸಿತು.

ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಮುಗ್ಧರಾದ ಜನರು ಇರುವ ತಾಣ ತಿಳಿಯಲೋಸುಗ ಸರಕಾರವು ಒಂದು ಕಮಿಟಿ ನಿಯಮಿಸಿತು. ಆ ಕಮಿಟಿಯು ದೇಶದ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಸುತ್ತಿತು. ಜನರನ್ನು ಕಂಡಿತು. ವಿಷಯ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿತು. ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ವರದಿ ತಯಾರಿಸಿತು. ವರದಿಯನ್ನು ನಾಯಕರು ಓದಿದರು. ಮನಸ್ಸು ಬಹಳ ನೋವು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದುಕೊಂಡರು. ಗಳಗಳನೆ ಅತ್ತರು. “ನಮ್ಮ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುವ ಜನರು ಇರುವರು. ಇವರ ಭಯವನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದರು ನಾಯಕರು. ಇಂಥ ಜನರಿಂದಲೇ ತುಂಬಿರುವ ನಾಡುಗಳ ಕಡೆ ಈಗಿಂದ ಈಗಲೇ ಗಮನ ಹರಿಸುವುದು ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವರ ಅಪ್ಪಣೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗಿದರು. ಅದಕ್ಕೇಂದು ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತದ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಚುರುಕು ಮಾಡಿದರು. ಬಹಳ ಭಯಭೀತ ಜನರಿಂದ ತುಂಬಿದ ನಾಡೊಂದು ದೇಶದ ತೆಂಕಣಕ್ಕೆ ಇರುವುದು ಎಂದು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿದರು.

ತೆಂಕಣದ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ನಾಡು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಬಿಡವಾದ ಕಾಡು ಇತ್ತು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಮೃಗಗಳು ಇದ್ದವು. ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಸಹಕಾರ ಇತ್ತು. ಕಾಡು ನಾಶವಾದಂತೆ ಮೃಗಗಳು ನಾಶವಾದವು. ಕಾಲ ಕಳೆದಂತೆ ಕಾಡು ಇರುವ ಕಡೆ ಜನರು ತುಂಬಿಕೊಂಡರು, ಹಸಿರು ಇಲ್ಲದ ಕಡೆ ಜನರು ದುಡಿಯದಾದರು. ಸೋಮಾರಿಗಳಾದರು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸುವಂತೆ ಮೇಲಿನ

ಸರಕಾರವು ಸದರಿ ನಾಡಿನ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಆದೇಶ ನೀಡಿತು. ನಾಡಿನ ಸರಕಾರ ಇದರಿಂದ ಹೆದರಿತು. ಹೆದರುವ ಜನರು ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇರುವರು ಎಂಬುದು ಅದಕ್ಕೆ ತಿಳಿದದ್ದು ಆಗಲೇ.

ಎಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಉರುಳಿ ಬಿಡುವುದೋ ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಭಯವಾಯಿತು. ತಾನು ಉಳಿಯಲು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಜನರ ಭಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕು. ಅವರ ಬದುಕನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿತು.

ಭಯದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಸದಾ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಜನ ತಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವರು? ಅವರನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಈ ಕುರಿತು ವಿವರ ಪಡೆಯಲು ಒಂದು ಕಮಿಟಿ ರಚಿಸಿತು. ಆ ಕಮಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಧಾವಿಗಳಿದ್ದರು. ಆ ಮೇಧಾವಿಗಳು ತೆಂಕಣದಿಂದ ಬಡಗಣಕ್ಕೆ; ಪಡುವಣದಿಂದ ಮೂಡಣಕ್ಕೆ ಸಂಚರಿಸಿದರು. ಹೀಗಿರಲು ಅವರು ತೆಂಕಣದ ಕಡೆ ಒಂದು ನಗರವನ್ನು ಕಂಡರು.

ತೆಂಕಣದಸೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಆ ನಗರದ ಒಂದು ನೋಟ

ಆ ನಗರ ನೋಡಲು ಅಂದವಾಗಿತ್ತು. ಸುತ್ತ ಕೋಟೆ ಗೋಡೆಗಳಿದ್ದವು. ನಾಲ್ಕು ಕಡೆ ಕಿರು ಗುಡ್ಡಗಳಿದ್ದವು, ಅವು ಬರೀ ಶಿಲೆಗಳು. ಬೆಳಕಿಗೆ ಧಳಧಳ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೇಲೆ ಅರಮನೆ ಇತ್ತಂತೆ. ಈಗ ಇರುವುದು ಅದರ ಕುರುಹುಗಳು. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಶಿಲಾ ಶಾಸನಗಳು, ಪಾಳುಗುಡಿಗಳು, ಮುರುಕು ಅವಶೇಷಗಳು. ಅಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಎರಡೇ ಕಾಲ. ಬಿರುಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲ ಕಿರುಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲ ಎಂಬೆರಡು. ಆಗಸದಲ್ಲಿ ರವಿ ಸದಾ ಉರಿಯುವನು. ಸುಡುವ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆ ನಗರದ ಮೇಲೆ ಸುರಿಯುವನು. ಬೆಟ್ಟಗಳು, ಕೋಡು ಶಿಲೆಗಳು ರವಿಯ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಕಾಯುವವು. ಅವಶೇಷಗಳು ಬೇಯುವವು. ಅದರ ಶಾಖ ನಗರದ ಕಡೆ ಪಸರಿಸುವುದು, ನಗರದ ಜನ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಹೆದರುವರು. ಅವರ ದೇಹ ಬಿಸಿಯಾಗುವುದು, ನೆರಳಿಗಾಗಿ ಓಡುವರು. ಮನೆ ಒಳಗೆ; ಮರದ ನೆರಳಿಗೆ; ಕೊಡೆ ಅಡಿ ಅಡಗುವರು. ಆದರೂ ಅವರ ದೇಹದ ಒಳಗಿನ ಜಲ ಆವಿಯಾಗಿ, ಬೆವರಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವುದು. ಅದನ್ನು ಒರೆಸುವುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು, ಹೀಗೆ ಅವರ ದೇಹಗಳು ನೀರಾಗಿ ಬಿಡುವವು, ಧರಿಸಿದ ಉಡುಪು ದೇಹಕ್ಕೆ ಅಂಟುವುದು. ನೆರಳು ಅಳಿದ ಮೇಲೆ ಅವರ ಕಾಲು ಅವರವರ ಮನೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಚಲಿಸುವವು. ಅದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ತಲುಪಿದ ಕೂಡಲೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುವುದು. ಒಳಗೆ ನಡೆವರು, ಹೆಂಡತಿ ಹಾಗೂ ಕರುಳಿನ ಕುಡಿಗಳ ಸಂಗಡ ಮಾತಾಡುವರು. ಊಟ ಮಾಡುವರು, ನೀರು ಕುಡಿಯುವರು. ಇರುಳಾದರೆ ಮಲಗುವರು, ಬೆಳಗಾದರೆ ಮೇಲೆ ಎಳುವರು. ನೀರು ಕಂಡ ಒಡನೆ ಜಳಕ ಮಾಡುವರು. ಉಡುಪು ಧರಿಸಿ ನಡೆವರು. ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಜಾಗ ತಲುಪುವರು. ಕೆಲಸ ಮಾಡುವರು. ಮಾಸದ ಮೊದಲು ಪಗಾರ ಪಡೆವರು. ಯಥಾ ರೀತಿ ಮನೆಗೆ ಮರಳುವರು. ಹೀಗೆ ಅವರ ಬದುಕು ಎಂಬ ಗಾಡಿ ನಡೆವುದು.

ಅವರು ಅವರ ಬದುಕು ಅರಿಯರು. ಎಡಗಡೆ ಇರುವವರು ತಿಳಿಯರು, ಬಲಗಡೆ ಇರುವವರು ಅರಿಯರು. ಅವರಾಯಿತು ಅವರ ಮನೆಯಾಯಿತು. ಕೆಲಸ ಇರುವುದರಿಂದ ಅದರ ತಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವರು, ಮನೆ ಇರುವ ಕಾರಣ ಮನೆಗೆ ನಡೆಯುವರು. ಮದುವೆಯಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಹೆಂಡತಿ ಇರುವಳು. ಹೆಂಡತಿ ಇರುವ ಕಾರಣ ಮಕ್ಕಳು ಇರುವರು. ಭಾಷೆ ಇರುವ ಕಾರಣ ಕಮಲ, ಬಸವ, ಗಣಪ ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಿ ಇರುವರು. ಸುತ್ತರಿಗೆ ತಲಾ ಒಂದು ಒಂದು ಹೆಸರುಗಳು. ಹೆಸರು ಹಿಡಿದು ಕರೆವರು. ಕೂಗಿದರೆ 'ಓ' ಅನ್ನುವರು. ಆದರೆ, ನಿಜದ ಸಂಬಂಧ ಅವರ ನಡುವೆ ಇಲ್ಲ. ಹಸಿವೆ

ಆಯಿತು ಅಂತ ಊಟ ಮಾಡುವರು. ಆದರೆ ಅದು ಊಟ ಆಗಿರುವುದು ಇಲ್ಲ. ಇರುಳು ಆಯಿತು ಅಂತ ಮಲಗುವರು. ಆದರೆ ಅದು ನಿದ್ರೆ ಆಗಿರುವುದು ಇಲ್ಲ. ರೇಡಿಯೋ ಕೇಳುವರು, ಆದರೆ ಕೇಳಲಿರಿಯರು. ಪೇಪರು ಹಿಡಿದು ಸಮಾಚಾರ ಓದುವರು, ಆದರೆ ಸಮಾಚಾರ ಅರಿಯಲಾರರು. ಕಾಲುಗಳು ಇವೆ ಎಂದು ನಡೆಯುವರು, ಆದರೆ ನಡಿಗೆಗೆ ಗುರಿ ಇರದು. ನಯನಗಳು ಇವೆ ಎಂದು ನೋಡುವರು, ಆದರೆ ನೋಡಲು ಅರಿಯರು. ಅವರಿಗೆ ಬಾಯಿ ಇರುವ ಕಾರಣ ಮಾತನ್ನು ಆಡುವರು, ಆದರೆ ನುಡಿಯಲು ಅರಿಯರು. ಇಂಥ ಅವರನ್ನು ಅರಿಯುವುದು ಎಂಥ ಮೇಧಾವಿಗಳಿಗೂ ಅಸದಳ.

ಅವರ ಬದುಕು ಅಷ್ಟೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಅವರೇ ಭಯಪಡುವರು. ಪತಿ ಸತಿಗೆ; ಸತಿ ಪತಿಗೆ; ಪತಿಸತಿಗೆ ಸುತರು ಭಯ ಪಡುವರು, ಯಾರಾದರೂ ಮಾತಾಡಲು ಥರಥರ ನಡುಗುವರು, ಜಲಜಲ ಬೆವರುವರು, ಹಗಲು ಇರುಳು ಕಾಣುವ ಕನಸಿಗೆ ಹೆದರುವರು.

ವಿಮಾನವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವುದು

ಹೀಗೆ ಭಯದ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಅವರ ನಗರದ ಯಾವ ಕಡೆಗೂ ನಾಯಿ, ಬೆಕ್ಕು, ಕುದುರೆ, ಕತ್ತೆ ಇಂಥ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಸದಲ್ಲಿ ವಿಮಾನ ಹೋದರೆ ಅದು ಮರೆ ಆಗುವವರೆಗೆ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗುವರು. ಬೇರೆ ವಾಹನಗಳಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಹೆದರುವರು. ಜಿರಳೆಗೆ ಚೀರುವರು, ತಿಗಣೆಗೆ ಹೆದರುವರು, ಸೊಳ್ಳೆ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಕೂರಲು ನೆಲಕ್ಕೆ ಕುಸಿದು ಬಿಡುವರು.

ಹೀಗಾಗಿ ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಜನರು ವಸ್ತುಗಳಂತೆ ಇದ್ದರು. ತಾವು ಬದುಕಿರುವೆವೋ; ಸತ್ತಿರುವೆವೋ ಎಂದು ಅರಿಯರು. ಇಂಥ ಇವರ ಕುರಿತು ಅರಿತು ಕಮಿಟಿ ಮೇಧಾವಿಗಳು ಮುಚ್ಚಲು ಅರಿಯದೆ ಬಾಯಿ ತೆರೆದರು. ತೆರೆದ ಬಾಯಿ ಒಳಗೆ ಕೀಟಗಳು ಕವಾಯತು ಮಾಡಿದವು. ಕೆಲವು ಒಳಗೆ ಮಾಯ ಆದವು.

ಇಂಥ ಜನರು ಇರುವ ನಾಡು ಮುಂದೆ ನಡೆವುದು ಹೇಗೆ? ದೇಶ ಪ್ರಗತಿ ಕಾಣುವುದು ಹೇಗೆ? ಕಮಿಟಿ ಚಿಂತಿಸಿತು, ಹಗಲು ಇರುಳು ಕೂತು ವರದಿ ತಯಾರಿಸಿತು, ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಯಿತು, ವರದಿ ನೀಡಿತು.

ಸರಕಾರವು ವರದಿ ನೋಡಿ, ಏನು ಇದು ಅಂದರು. ಜಿರಳೆಯ ಮೀಸೆಗೆ ಹೆದರುವ ಜನರು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇರುವರು ಎಂಬುದು ಸೋಜಿಗ, ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಅವರು ಸಹಾಯಧನ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಇವರನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಎತ್ತುವುದು? ಘನ ಸರಕಾರ ಹಗಲು ಇರುಳು ಯೋಚಿಸಿತು. ಏನು ತೋಚದೆ ಮೇಲಿನ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ವರದಿ ಕಳಿಸಿತು. ಆ ವರದಿ ನೋಡಿದ ಮೇಲಿನ ಸರಕಾರವು, ನಾಚಿಕೆಗೇಡು ಅಂದಿತು. ಭಯಭೀತ ಜನರನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯ ನೀಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿತು. ಯೋಜನೆ ತರಿಸಿಕೊಂಡಿತು, ಲಕ್ಷ ಲಕ್ಷ ಹಣ ಕಳಿಸಿತು.

ಲಕ್ಷ ಲಕ್ಷ ಹಣ ತರಿಸಿಕೊಂಡ ನಾಡ ಸರಕಾರವು ಕೈಕಟ್ಟಿ ಕೂರಲಿಲ್ಲ. ಆಡಳಿತದ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಆ ನಗರದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿತು. ಆಡಳಿತದ ಅಂಗ ಒಂದು ಕಮಿಟಿ ಮಾಡಿ ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಕಳಿಸಿತು. ಕಮಿಟಿಯು ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬೀಡು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಕೆಲವು ಮಾಸಗಳು ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿತು. ಇಲ್ಲಿನ ಪ್ರಜೆ

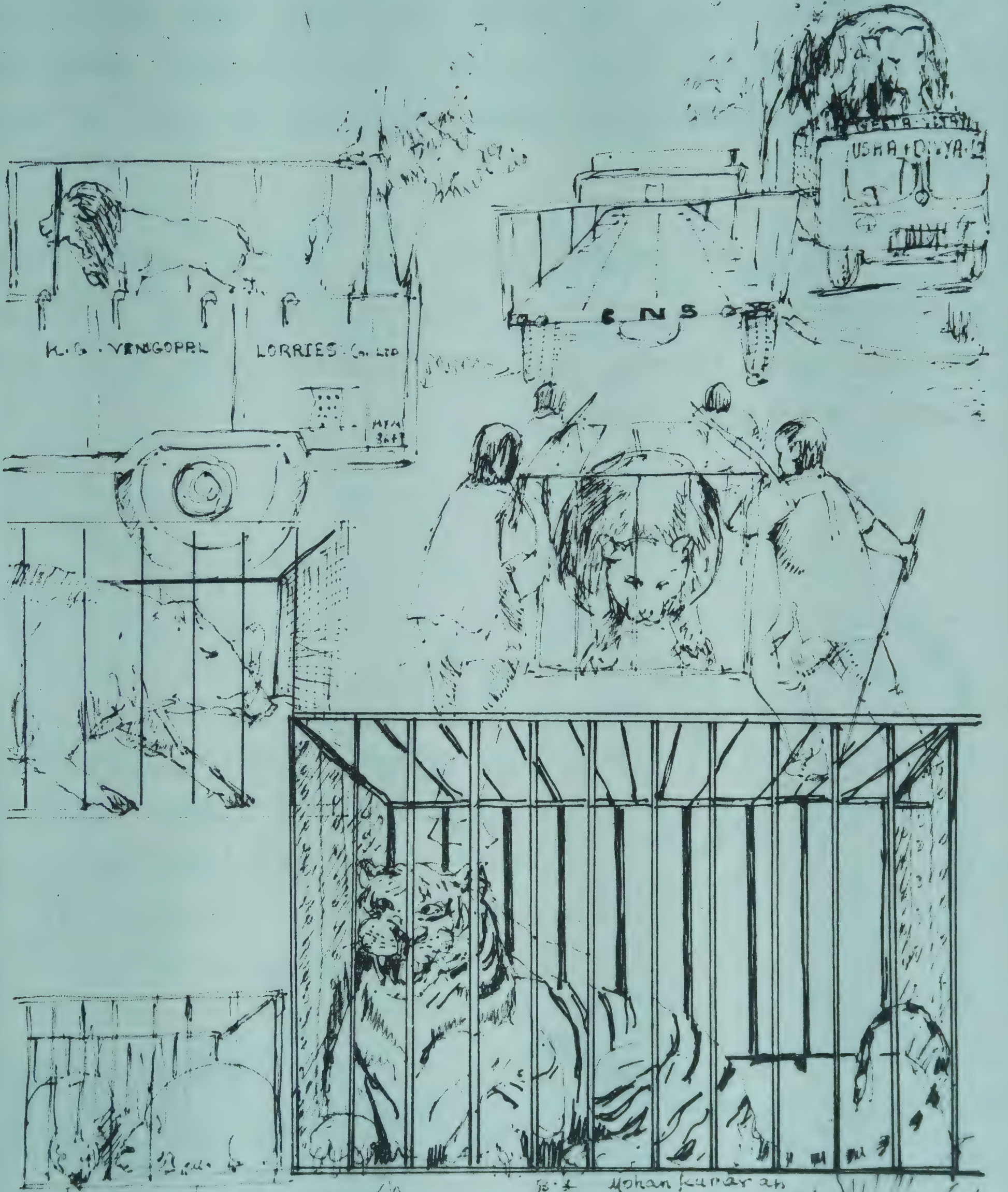
ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಹೆದರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಪ್ರಜೆ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ಆಗಬೇಕು. ಬೆಕ್ಕಿನ ಮೀಸೆ; ಜಿರಳೆ ಮೀಸೆಯ ಜೊತೆ ಆಟ ಆಡುವಂಥ ವಾತಾವರಣ ಉಂಟು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ವರದಿಯನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ರಚಿಸಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ದಯಪಾಲಿಸಿತು. ಆ ವರದಿಯಂತೆ ಸರಕಾರ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿ ಆ ನಗರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿತು. ಅದೊಂದರ ನಗರವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಬೆಕ್ಕು, ನಾಯಿ, ಜಿರಳೆ ಸಾಕಲು ಸಹಾಯಧನ ! ಸೊಳ್ಳೆಗೆ ಹೆದರುವ ಜನ ಸಹಾಯಧನ ಪಡೆವರಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಸಹಾಯಧನವೂ ಬೇಡ, ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಸಾಕುವುದೂ ಬೇಡ ಅಂದರು. ಅದರಿಂದ ಸರಕಾರದ ತಲೆನೋವು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಮತ್ತೆ ಒಂದು ಆಯೋಗ ರಚಿಸಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿತು. ಆ ಆಯೋಗ ಕೆಲವು ಮಾಸಗಳನಂತರ ಒಂದು ವರದಿ ತಯಾರಿಸಿ ಘನ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನೀಡಿತು. ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಮೃಗಾಲಯವನ್ನು ಆ ನಗರದ ಹೊರಗಡೆ ಇಡಬೇಕು ಎಂದು ಇತ್ತು. ಸರಿ, ಮೃಗಾಲಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಮೃಗಗಳು ಬೇಕಲ್ಲವೇ! ಕಾಡುಗಳು ನಾಶವಾಗಿ, ಮೃಗಗಳು ಇಲ್ಲವಾಗಿರುವ ಈ ನಾಡನ್ನು ಕುರಿತು ಯಾರಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡುವುದು? ಕಷ್ಟಬಂದಾಗ ಕತ್ತೆಕಾಲು ಹಿಡಿದರೆ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಆ ನಾಡಿನ ಜಾಣ ಸರಕಾರವು ಮೇಲಿನ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮನವಿ ನೀಡಿತು.

ಅಯ್ಯಾ;

ನಾಡಿನ ಜನರನ್ನು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ತಾವು ನೀಡಿರುವ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ತಲೆಗೆ ಏರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆವು. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಒಳಗೆ ಭಯಭೀತಿಯಿಂದ ನಡುಗುವ ಜನರಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ನಗರ ಉಂಟು. ಅಲ್ಲಿ ಮೃಗಾಲಯ ಅಂದರೆ "ಜೂ" ಇಡಬೇಕು ಎಂದು ಮೇಧಾವಿಗಳು ವರದಿ ನೀಡಿರುವರು. ಆದರೆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮೃಗಗಳ ಅಭಾವ ತುಂಬಾ ಇರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ದಯಾಳುಗಳಾದ ತಾವು ಕೂಡಲೆ ಕೆಳಗೆ ನಮೂದಿಸಿರುವ ಮೃಗಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಮನವಿ.

ಇಂತಿ

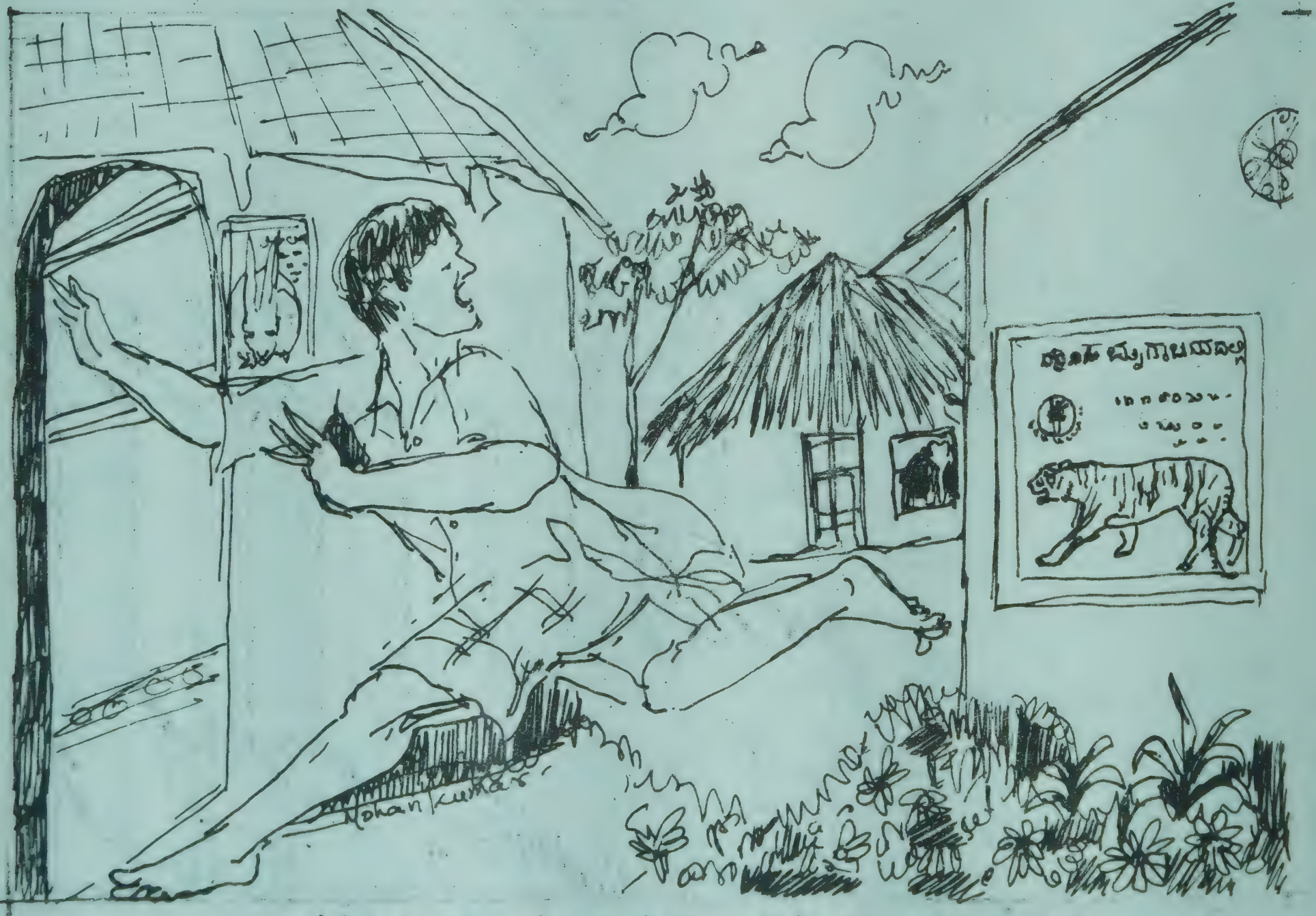
ಘನ ಸರಕಾರ

ಸರ್ಕಾರವು ಮೃಗಾಲಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿತು

ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಮೇಲಿನ ಸರಕಾರವು ನಗೆ ಚೆಲ್ಲಿತು. ಕಳಿಸಲು ಒಪ್ಪಿತು. ಮೃಗಗಳ ಯಾದಿ ಓದಿತು. ಹುಲಿ, ಕರಡಿ, ಸಿಂಹ, ಚಿರತೆ, ಹಂದಿ, ಮೊಲ ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಮೃಗಗಳನ್ನು ನಾಡಿನ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ರವಾನಿಸಿತು. ನಾಡಿನ ಸರಕಾರ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಆ ನಗರದ ಕಡೆ ಸಾಗು ಹಾಕಿತು.

ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಚಿಕ್ಕಪುಟ್ಟ ನೌಕರರು ಎಲ್ಲ ಸೇರಿದರು, ಅವರು ನಗರದ ಹೊರವಲಯವನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿದರು. ಕೆಲವು ಮಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೃಗಾಲಯ ರಚಿಸಿದರು. 'ಜನರು ಬರುವರು, ಮೃಗಾಲಯ ನೋಡುವರು' ಎಂದು ಕಾದರು. ಜನ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಆ ಕಡೆ ಮುಖ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಓಡುತ್ತಿರುವುದು

“ಜನರು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಏನು ಮಾಡುವುದು?” ಎಂದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಚಿಂತಿಸಿದರು. ಓಹೋ! ಈ ಸಂಗತಿ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು, ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೊಂಡರು. ಸರಿ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಲಾವಿದರನ್ನು ಕರೆಸಲಾಯಿತು. ಮೃಗಗಳ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಸಲಾಯಿತು. ನಗರದ ಗೋಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅಂಟಿಸಲಾಯಿತು. ಇದು ಇರುಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು.

ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಜನ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡರು. ಒಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಗೆ ಹೋದರು. ಗೋಡೆ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು, ಚಿಟಾರನೆ ಚೀರಿದರು, ಮನೆ ಸೇರಿದರು, ಜ್ವರದಿಂದ ನರಳತೊಡಗಿದರು. ಜ್ವರ ಬಾಧೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಡಬಡಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು, ನಂತರ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಜವಾದ ಮೃಗಗಳು ಇಲ್ಲ ಎಂದು. ಅವು ಕೇವಲ ಅವುಗಳ ನಕಲು ಎಂದು. ಮತ್ತೆ ಸರಿ ಹೋದರು. ಹೊರಗೆ ನಡೆಯುವಾಗ ತಲೆ ಎತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗೋಡೆ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಹೊರಟು ಹಾಗೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತ ಇದ್ದರು.

ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಪೇಚಾಯಿತು. ಮೃಗಾಲಯ ರಚಿಸಿ ಕೆಲವು ಮಾಸಗಳು ಉರುಳಿದವು, ಆದರೆ ನಗರದ ಒಬ್ಬ ನಾಗರಿಕನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಚೀಟಿ ಖರೀದಿಸಲಿಲ್ಲ, ಮೃಗಗಳನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿದರು. ಮೃಗಾಲಯದ ವಾರ್ಷಿಕ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಾಣಿಸಿದರು, ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ರವಾನಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಸರಕಾರ ಕಟಕಟನೆ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯಿತು. ಪರಪರನೆ ತಲೆ ತುರಿಸಿತು, ಮೇಧಾವಿಗಳ ಜೊತೆ ಮಾತಾಡಿತು, ಅವರು ನಗರದ ಜನರ ಮನ ಒಲಿಸಬೇಕು ಎಂದರು, ಬಲವಂತ ಸಲ್ಲದು ಎಂದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಏನು ಮಾಡಿತು ಎಂದರೆ! ನಾಡಿನ ಹಲವು ಕಡೆ ಇರುವ ಹಿರಿಯ ಲೇಖಕರನ್ನು, ಕವಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಅವರಿಗೆ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿತು. ಅವರು ತೃಪ್ತಿ ಪಡೆದರು. ಸರಕಾರ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆ ವಿವರಿಸಿತು. ಜನರು ಮೃಗಾಲಯ ನೋಡುವಂತೆ, ಮನಸೋಲುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿತು. ಅವರ ಮನ ಬದಲಿಸಲು ಕವಿತೆ, ಕಥೆ ಬರೆಯಿರಿ ಎಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿತು. ಅವರು ಸರಿ ಅಂದರು, ತಲೆ ಆಡಿಸಿದರು, ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತಿಗಳು ಒಂದಾದರು. ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಏನು ಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ಬರೆದರು. ಕಥೆಗಳು, ಕಾದಂಬರಿಗಳು, ಕವಿತೆಗಳು ಹೀಗೆ. ಎಲ್ಲಕಡೆ ಮೃಗಾಲಯಕ್ಕೆ ಒತ್ತುಕೊಟ್ಟರು. ಜನರ ಮನ ಕರಗಿಸಲು ಘೋಷಣೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರು,

ಸರಕಾರದ ಮುಖ ಇದರಿಂದ ಅರಳಿತು, ಪ್ರಚಾರದ ಪರಿಕರಗಳನ್ನು ನಗರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿತು. ನಗರದ ಹಲವು ಕಡೆ ಘೋಷಣೆಗಳು ರಾರಾಜಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದವು. ಅವು ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಇದ್ದವು.

ಮೃಗಾಲಯ ಬಾಳಿನ ಬೆಳಕು.

ಮೃಗಾಲಯಕ್ಕೆ ನಡೆ, ಹೊಸ ಜನುಮ ಪಡೆ.

ಹುಲಿಯನ್ನು ನೋಡು, ಹುಲಿಯಂತಾಗು.

ಚಿರತೆ ಬಾಲ ಎಳೆ, ಜೀವನ ಹರ್ಷದ ಹೊಳೆ.

ಏಳು ಎಂಟು ಕರಡಿ, ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಹೊರಡಿ.

ಗೋಡೆ ಮೇಲೆ; ಬಾಗಿಲು ಮುಂದೆ, ರಸ್ತೆ ಮೇಲೆ, ಆಗಸದ ಬಲೂನಿನ ಮೇಲೆ. ಎಲ್ಲೆಡೆ ಇವೇ ಇವು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮಹಿಳೆಯರ ಸೀರೆಯ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಈ ಸಾಲುಗಳು ರಚಿಸಲಾಯಿತು. ರವಿಕೆಯ ಹಿಂದೆ. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲೆಡೆ. ಪುರುಷರ ಒಳ ಮತ್ತು ಹೊರ ಉಡುಪುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಹ. ಹೊದಿಯುವ ದುಪ್ಪಟಿ ಮೇಲೂ ಘೋಷಣೆಗಳು ಮೊಳಗಿದವು.

ಜನರು ಆ ಕಡೆ ಗಮನ ಹರಿಸಿದರೆ ತಾನೆ? ಅವರು ಓದಬಲ್ಲರು ಆದರೆ ಓದಲು ಅರಿಯರು, ಪಿಳಿಪಿಳಿ ನೋಡಿದರು, ಅವರಿಗೆ ಏನೂ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮೃಗಾಲಯದ ಬಳಿ ಕಾದರು. ಜನರು ಬಂದಾರು, ಚೀಟಿ ಖರೀದಿಸುವರು ಅಂತ. ಆದರೆ ಅವರು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹಣಕೊಟ್ಟು ಚೀಟಿ ಖರೀದಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಚಿಂತೆ ಕಾಡಿತು. ಮೃಗಗಳು ಆಹಾರದ ಕೊರತೆಯಿಂದ ಸೊರಗಿದವು. ಆದಾಯ ಬಂದರೆ ತಾನೆ ಆಹಾರ ಹಾಕುವುದು! ಆದಾಯ ಸೊನ್ನೆ! ಆಹಾರವೂ ಸೊನ್ನೆ!

ಎರಡನೆ ಸಾಲಿನ ವರದಿ ತಯಾರಿಸಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಧಾಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿತು. ಸರಕಾರ ಓದಿತು, ಚರ್ಚಿಸಿತು, ಕಟಕಟ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯಿತು, ಪರಪರನೆ ತಲೆ

ತುರಿಸಿತು. ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಫಲವಾದ ಮೇಲೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಯಾರ ಸಲಹೆ ಪಡೆಯುವುದು!

ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೊಲೆಯುವ ಸಮಾಜ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಕರೆಸಿತು. ಅವರ ಜೊತೆ ಮಾತು ಆಡಿತು, ಸಮಸ್ಯೆ ತಿಳಿಸಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಪಂಡಿತರು ಕೆಲವು ಕಠಿಣ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದರು, ಕ್ರಮಗಳ ಯಾದಿ ತಯಾರಿಸಿ ನೀಡಿದರು, ಓದಿ ಸರಕಾರ ತಲೆ ತೂಗಿತು.

ಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಚುರುಕಾದ ಕ್ರಮ ಯಾವುದು ಎಂದರೆ!

“ಮೃಗಾಲಯದ ಪ್ರವೇಶ ಚೀಟಿಗಳನ್ನು ಪಂಡಿತರ ಕಾರ್ಡಿಗೆ ಅಂಟಿಸುವುದು ಅತಿ ಅಗತ್ಯ. ಹಾಗೆ ಅಂಟಿಸಿರದ ಪಂಡಿತರ ಕಾರ್ಡುಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ”. ಸರಕಾರದ ಈ ಘನವಾದ ಕಾನೂನನ್ನು, ಜನರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲು,

ಜನರು ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಒಣಗಿಕೊಂಡಿರುವುದು

ಆಕಾಶವಾಣಿ, ದೂರದರ್ಶನ, ಸಿನೆಮಾ, ವೃತ್ತ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು, ಟಾಂ ಟಾಂ ಹಾಕಿಸಲಾಯಿತು.

ಓಹೋ ಇಷ್ಟೇತಾನೆ. ನಮಗೆ ರೇಷನ್ನು ಬೇಡ, ಮೃಗಾಲಯದ ಪ್ರವೇಶ ಚೀಟಿಯೂ ಬೇಡ! ಎಂದು ನಗರದ ಜನ ತಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ತಾವು ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟರು. ದವಸ ಧಾನ್ಯ ಇಲ್ಲದೆ ಆಹಾರ ಎಲ್ಲಿಯದು? ಎಷ್ಟುದಿನ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯ? ಹಸಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯದ ಮೂಢರು ಅವರು. ನಿಮಿಷಗಳು, ತಾಸುಗಳು, ದಿನಗಳು ಉರುಳಿದವು. ಹಸಿವೆಯ ಪರಿಚಯ ಆಯಿತು. ಆಗಲಿ ಏನು ಮಹಾ ಅಂದರು. ಕ್ರಮೇಣ ಹಸಿವೆ ಎಂಬ ಅಸುರನು ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟನು. ಹೊಟ್ಟೆ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಅಂಟಿತು, ಕಣ್ಣುಗಳು ಆಳಕ್ಕೆ ಹೋದವು, ಬಾಯಿ ಒಣಗಿತು, ಕೈಕಾಲು ಸಣ್ಣಗಾದವು. ಆಗ ಆಯಿತು ಅವರಿಗೆ ಹಸಿವೆಯ ಪರಿಚಯ. ಹಸಿವೆ ತೀರಿಸಲು ಆಹಾರ ಬೇಕು, ಆಹಾರ ತಯಾರಿಸಲು ದವಸಧಾನ್ಯ ಬೇಕು, ದವಸ ಧಾನ್ಯ ಪಡೆಯಲು ಪಡಿತರ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಪಡಿತರ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಲು ಪಡಿತರ ಚೀಟಿಬೇಕು, ಪಡಿತರ ಚೀಟಿಗೆ ಲಗತ್ತಿಸಬೇಕು ಮೃಗಾಲಯದ ಪ್ರವೇಶ ಚೀಟಿ, ಪ್ರವೇಶ ಚೀಟಿ ಬೇಕಾದರೆ ಮೃಗಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು, ಚೀಟಿ ಖರೀದಿಸಬೇಕು.

ಅಯ್ಯೋ ಶಿವನೆ, ಎಂಥ ಕಷ್ಟದ ಕಾಲ ಬಂತು, ಜಿರಳೆಯ ಮೀಸೆಗೆ ಹೆದರುವ ನಾವು ಹುಲಿ, ಕರಡಿಗಳನ್ನು ಹೇಗಪ್ಪಾ ನೋಡುವುದು? ಬೆಕ್ಕು ನೋಡಿರದವರು ಹುಲಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ನೋಡುವುದು? ನಾಯಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ ತಾವು ತೋಳ ನೋಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಹೀಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಜನ ತಮಗೆ ತಾವು ಮರುಗಿದರು.

ಮನೆಮನೆಗಳಲ್ಲಿ 'ಆಹಾರ', ಆಹಾರ ಎಂಬ ಹಾಹಾಕಾರ ಎದ್ದಿತು. ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಚೀರಲು ಆರಂಭಿಸಿದವು, ಕೂಸುಗಳು ತಾಯಂದಿರ ಬತ್ತಿದ ಮೊಲೆಗಳಿಗೆ ಜೋತುಬಿದ್ದವು. ಉಪವಾಸವಿರುವ ತಾಯಂದಿರ ಮೊಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಬರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಇಂಥ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ, ಇಂಥ ನಗರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ಉಪವಾಸದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವರೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಹರಡಿತು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದ ಕೆಲವು ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಆ ನಗರಕ್ಕೆ

ಬಂದರು. ಲಂಚ ತೋರಿಸಿದರು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಮೃಗಾಲಯದ ಖೋಟಾ ಪ್ರವೇಶ ಚೀಟಿಗಳನ್ನು ಮುದ್ರಿಸಿದರು. ಕೆಲವು ದಲ್ಲಾಳಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದರು.

ಮೃಗಾಲಯ ನೋಡದೆ ಇದ್ದರೂ ಪ್ರವೇಶ ಚೀಟಿಗಳು ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ದೊರಕುವವು ಎಂದು ಜನ ತಿಳಿದರು. ನನಗೆ ಬೇಕು, ನನಗೆ ಬೇಕು! ಎಂದು ಖರೀದಿಸಿದರು, ಅವನ್ನು ಪಡಿತರ ಚೀಟಿಗೆ ಲಗತ್ತಿಸಿದರು. ಯಥೇಚ್ಛ ದವಸಧಾನ್ಯ ಪಡೆದರು, ಆಹಾರ ತಯಾರಿಸಿ ಯಥೇಚ್ಛ ಊಟ ಮಾಡಿದರು. ಬೆನ್ನಿಗೆ ಅಂಟಿದ್ದ ಹೊಟ್ಟೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಮರಳಿತು, ಕಣ್ಣುಗುಡ್ಡೆಗಳು ಮೇಲೆ ಬಂದವು. ಜನರು ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ದಿನಚರಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಮೃಗಾಲಯದ ಬಳಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಜನರಿಗಾಗಿ ಕಾದೂಕಾದೂ ಬೇಸತ್ತರು. ಯಾರ ಸುಳಿವೂ ಇಲ್ಲ. ನೋಡುವವರಿಲ್ಲದ ಮೃಗಗಳ ಪಾಡು ನರಕವಾಯಿತು.

ತಮ್ಮನ್ನು ಮೃಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಏಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದೆ ದೇವರೇ, ಈ ಮಾನವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಪುಕ್ಕಟೆಯಾದರೂ ನೋಡುವುದು ಬೇಡವೆ! ತಮ್ಮ ಚಂದದ ಕೋರೆ ಹಲ್ಲು; ಚವರಿಯಂಥ ಮೀಸೆ, ಫಳಫಳ ಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣುಗಳು ವೃಥಾವಾದವಲ್ಲ ಎಂದು ಮೃಗಗಳು ಮರುಗಿದವು.

ಅವುಗಳು ಸರಿಯಾದ ಆಹಾರ ಇಲ್ಲದೆ ಸೊರಗಿದವು, ನೆಲಕ್ಕೆ ಒರಗಿದವು, ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅಳತೊಡಗಿದವು.

ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮೂರನೆ ಸಾಲಿನ ವರದಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಸ್ಥಿತಿ ವಿವರಿಸಿದರು. ಅಂದವಾದ ಲಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದರು. ಸರಕಾರ ವರದಿ ಓದಿ ಹೆದರಿತು. ಏನು ಮಾಡುವುದು ಈಗ ಎಂದು ಮರುಗಿತು. ಕಟಕಟ ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯಿತು, ಪರಪರ ತಲೆ ಕೆರೆಯಿತು.

ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷಗಳು ಆಡಳಿತ ಪಕ್ಷವನ್ನು ತರಾಟೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಮೃಗಗಳ ಶಾಪ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೂಗಿದರು, ಅಧಿಕಾರ ನಮಗೆ ಕೊಡಿ.

ನಾವು ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ! ಜನರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸುವೆವು, ಅವರು ಪ್ರತಿದಿನ ಮೂರುಸಾರಿ ಮೃಗಾಲಯ ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡುವೆವು" ಎಂದು ವಿರೋಧಿ ಧುರೀಣರು ಅಬ್ಬರಿಸಿದರು.

ವಿರೋಧಿಗಳಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡಲು ಆಡಳಿತ ಪಕ್ಷ ದಡ್ಡದೇನು? ತಾನೇ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸುವುದಾಗಿ ಆಶ್ವಾಸನೆ ನೀಡಿತು, ಕಠಿಣಕ್ರಮ ಕೈಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿತು. ಕಠಿಣ ಕ್ರಮ ಎಂದರೇನು? ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಿಧ? ಅವು ಯಾವುವು? ಎಂಬ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವಂತೆ ಗೃಹಖಾತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿತು. ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಜೀವ ಇರಿಸಿಕೊಂಡು ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದ ಗೃಹಖಾತೆ, ವಿಳಂಬ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಪುಟದ ಉತ್ತರ ತಯಾರಿಸಿತು. ಶುಭ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿತು. ಸರಕಾರ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಮೀಸೆ ತೀಡಿಕೊಂಡಿತು.

ಗೃಹಖಾತೆಗೆ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರ ನೀಡಿತು. ಅಧಿಕಾರ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಗೃಹಖಾತೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದಾದರು ಹೇಗೆ? ಕುಂಭಕರ್ಣನಂತೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅದು ಚುರುಕು ಆಯಿತು. ಭೂಸೇನೆಯ ಮುಖ್ಯ ಅಧಿಪತಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡಿತು, ಸಮಾಲೋಚಿಸಿತು. ಸಶಸ್ತ್ರ ಸೇನೆಯನ್ನು ನಗರಕ್ಕೆ ರವಾನಿಸುವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿತು.

ನಗರಕ್ಕೆ ಸೇನೆ ಕಳಿಸುವ ಸರಕಾರದ ನಿಲುವನ್ನು ನಾಡಿನ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಖಂಡಿಸಿದರು. ರಕ್ತಪಾತ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಸರಕಾರ ಅದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿತು. ನಂತರ ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡಿತು. ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಮರಳಿದರು.

ಸರಕಾರ ಭೂಸೇನೆಯ ಮುಂದಾಳಿಗೆ ಕರೆ ಕಳಿಸಿತು. ಅವರಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಲಾಯಿತು ಎಂದರೆ "ನೋಡಿರಯ್ಯಾ, ಆ ನಗರದ ಪ್ರಜೆಗಳು ತುಂಬ ಮುಗ್ಧರು. ಬಾಯೊಳಗೆ ಬೆರಳು ಇಡಲು ಕಚ್ಚಲರಿಯರು. ನೀವು ಮಾಡಬಹುದಾದ ರಕ್ತಪಾತ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ತಮ್ಮ ದೇಹದಿಂದ ಹೋದ ರಕ್ತ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಬಹಳ ಸಮಯ ಹಿಡಿದೀತು. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ರಕ್ತದ ಬಣ್ಣವೂ ತಿಳಿಯದು. ಅಂಥ ಅವರ ದೇಹದ ತಂಟೆಗೆ ಹೋಗದಿರಿ. ಅತಿಯಾಗಿ ಹೆದರಿಸದಿರಿ. ಆ ಭಯಭೀತರನ್ನು

ಸವಿಯಾದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವರ ಹೃದಯ ಗೆಲ್ಲಿರಿ. ಮೀಸೆ, ಮಿಲಿಟರಿ ಉಡುಪು ಇತ್ಯಾದಿ ಅವರ ನಯನಗಳಿಗೆ ತಂಪಾಗಿರುವಂತೆ ನೋಡಬೇಕು."

ಭೂಸೇನೆಯ ಮುಂದಾಳುಗಳು "ಆಗಲಿ ಸ್ವಾಮಿ" ಎಂದರು "ನಯವಾದ ಮಾತುಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡದಿರಲು ಕಾನೂನನ್ನು ಕೋಮಲವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಹುದೇ?" ಎಂದು ನುಡಿದರು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರದವರು "ಯಾಕಾಗಬಾರದು. ಕಾನೂನಿಗೆ ಕೋಮಲಗುಣ ಇರದು. ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂಬಂತೆ ಬಳಸಿರಿ. ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು ತನ್ನಿರಿ. ನಿಮಗೆ ಬಡ್ತಿ ಕೊಡಲು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡುವೆವು" ಎಂದು ಅವರ ಮೂಗಿಗೆ ತುಪ್ಪ ಸವರಿದರು.

ಬಡ್ತಿ ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲು ಮುಂದಾಳುಗಳು, ರೋಮಾಂಚನ ಗೊಂಡರು, 'ಹೋ ಹೋ ಬಡ್ತಿ, ಹ್ಲಾ ಹ್ಲಾ ಬಡ್ತಿ' ಎಂದು ಕುಣಿ ಕುಣಿದಾಡಿದರು. 'ಆರು ಮೂರು ಆಗಲಿ : ಮೂರು ಆರು ಆಗಲಿ: ನಗರದ ಜನರನ್ನು ಮೃಗಾಲಯಕ್ಕೆ ಕರೆದು ತರುವುದು. ಮೃಗಗಳ ರುಚಿ ತೋರಿಸುವುದು, ಭಯ ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದು, ಬಡ್ತಿ ಪಡೆಯುವುದು, ಹೆಂಡತಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆ ತರುವುದು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಒಳ ಅಂಗಿ ತರುವುದು'. ಅವರ ಸಂತಸಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಸೇನೆಯನ್ನು ತಣಿಸಿದರು.

ಒಂದು ಶುಭ ಘಳಿಗೆ ನೋಡಿದರು. ಸೇನೆಯನ್ನು ಹಲವು ವಾಹನಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದರು. ಜಯಘೋಷ ಮಾಡಿದರು. ವಾಹನಗಳು ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಧೂಳಿನಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿದವು. ಹೊರಟೂ ಹೊರಟೂ ಇತಿಹಾಸ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಗರ ತಲುಪಿದವು. ತಂಪಾದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬೀಡು ಬಿಟ್ಟವು.

ಸೇನೆಯ ಆಗಮನದಿಂದ ಕಾಳಸಂತೆ ಖದೀಮರು ನಡುಗಿದರು. ಸೇನೆಯ ಮುಂದಾಳುಗಳಿಗೆ ಲಂಚ ತೋರಿಸಿದರು. ಅವರು ಬಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಸೇನೆಯು ಖದೀಮರನ್ನು ಬಂಧಿಸಿತು, ಸೆರಮನೆಗೆ ಕಳಿಸಿತು. ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ

ಚೀಟಿಗಳು ಕಾಳಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟ ಆಗುವುದು ನಿಂತಿತು. ಜನರಿಗೆ ಪುನಃ ಆಹಾರ ಕೊರತೆ ಆಯಿತು. ಹಸಿವೆಯಿಂದ ನರಳತೊಡಗಿದರು. ಹೊಟ್ಟೆ ಪುನಃ ಬೆನ್ನಿನ ಕಡೆಗೆ ಚಲಿಸಿತು. ಕಣ್ಣುಗಳು ಪುನಃ ತಳ ಸೇರಿದವು. ಬಾಯಿ ಪುನಃ ಒಣಗಿತು.

‘ದೇವರೇ ನಿನಗೆ ಕರುಣೆ ಇಲ್ಲವೆ, ನಮ್ಮ ಸಹನೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಿಯಾ’, ಎಂದು ಅವರು ಯಾವ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು ಇಲ್ಲ. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕು ಎಂದರೆ ಅವರು ಸಾರಾಸಗಟಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಮರೆತು ಇದ್ದರು.

ಹಸಿವೆಯ ಸಂಕಟ ಅವರಿಗೆ ಹಲವು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗೋಚರಿಸಿತು. ಅವರ ಅಂಗಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡದಾದವು. ಕಾಲುಗಳು, ಕೈಗಳು ಶಕ್ತಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡವು. ಆದರೂ ಅವರು ತಿಳಿದೋ ತಿಳಿಯದೆಯೋ ಮನೆ ಒಳಗೆ ಇರುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತ ಇದ್ದರು.

ಅವರಿಗೆ ಅದು ಹೇಗೋ ತಿಳಿಯಿತು. ಸೇನೆಯ ಕೆಲವು ಜನ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಉಡುಪು ಧರಿಸಿರುವುದು, ದಿನ ಬೆಳಗಾಗ ಅವರು ಇರುವೆ ಸಾಲುಗಳಂತೆ ಗೋಚರಿಸುವುದು, ಎಡಬಲ ಬಲಎಡ ಎಂದು ಕವಾಯಿತು ಮಾಡುವುದು, ಇವರು ಯಾರು? ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವರು? ಇವರ ಆಗಮನ ಆದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ? ಅವರು ತಮಗೆ ತಾವೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಉತ್ತರ ಹೊಲೆಯಲಿಲ್ಲ. ದೂರ ಕೂತು ನೋಡುವರು, ಸಂತಸ ಪಡುವರು. ಆಯಾಸ ಬರಲು ಒಳ ಹೋಗುವರು. ಹೀಗೆ ನಡೆಯಿತು, ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು.

ಇವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡರೆ ಹೆದರಲಾರರು, ಮಂಕಾಗಿ ನೋಡುವರು. ಮತ್ತೆ ಮಾಯವಾಗಿಬಿಡುವರು, ಎಂಥ ವಿಚಿತ್ರ ಜನರು ಇವರು. ತಾವು ಮಾಡುವ ಕವಾಯಿತು ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವುದಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡುವುದು ಮುಂದೆ? ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಬಗೆ ಯಾವುದು? ಎಂದು ಸೇನೆ ಚಿಂತಿಸಿತು. ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಇದು ಯಾವುದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಗತಿಯಲ್ಲ. ಐದು ಗಳಿಗೆಗಳು ಸಾಕು. ಕೋವಿಗೆ ಆರು ಜನರಂತೆ ಸಿಗಿಸಿ ಎಳೆದು ಮೃಗಾಲಯದ ಒಳಗೆ ಎಸೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದು ಬಡ್ತಿಯ ವಿಷಯ ಇರುವುದು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹನೆ ಕಳೆದಲ್ಲಿ ಬಡ್ತಿಯೂ ಕಳೆದು ಬಿಡುವುದು, ರಕ್ತಪಾತವಾಗಿ ಭೂಮಿ ಬರಡಾಗುವುದು..... ಎಂಬ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ದೂರ ಉಳಿದರು. ಸೇನೆ ಮುಂದಾಳುಗಳು

ಜನರ ಮನ ಬದಲಾವಣೆ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಎಂದರು.

ಸೇನೆ ಅಂದಿನಿಂದ ಬದಲಾಯಿತು. ಕೇವಲ ಕವಾಯಿತು ಮಾಡುತ್ತ ಕಾಲಕಳೆಯಲು ಇಲ್ಲ. ಸೇನೆ ವಾಹನಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿ, ನಗರದ ಬೀದಿಬೀದಿಗೆ ಹೋಗಲು ಆರಂಭಿಸಿತು. ಮೃಗಗಳ ಕುರಿತು ಹಾಡುವುದು, ನರ್ತಿಸುವುದು, ಘೋಷಣೆಗಳನ್ನು ಮಧುರವಾಗಿ ಕೂಗುವುದು, ಇವೆಲ್ಲ ಮಾಡತೊಡಗಿತು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದರು. ಅವರು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನ, ಹೊಲೆಯೊಳಗೆ ಹುಣಸೆ ಹಣ್ಣು ತೊಳೆದಂತೆ ಆಯಿತು.

ಇದು ವಿಫಲವಾಗಲು ಕಾನೂನನ್ನು ಕೋಮಲವಾಗಿ ಬಳಸುವುದೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ನಗರದ ಸಮಸ್ತರನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಹೊರಡಿಸುವುದು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಗರದ ತುಂಬ ಸಾರಿದರು, ಏನು ಸಾರಿದರು ಎಂದರೆ-

“ನಗರದ ನಾಗರಿಕರೇ; ಪುರುಷರೇ ಮಹಿಳೆಯರೇ, ಹಿರಿಯರೇ, ಕಿರಿಯರೇ, ಮೃಗಗಳು ನಿಮ್ಮ ಬರುವಿಕೆಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತ ಇವೆ, ಅವು ಅಪಾಯಕಾರಿ ಅಲ್ಲ. ನೀವು ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡುವಿರಿ; ಅವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡುತ್ತವೆ. ಮೃಗಗಳನ್ನು ನೀವು ಪುನಃ ಪುನಃ ನೋಡುವುದರಿಂದ, ನೀವು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳು ಆಗುವಿರಿ. ಭಯ ತೊಲಗುವುದು, ಭೀತಿ ಕಳೆಯುವುದು, ನಂತರ ನಿಮ್ಮ ಮುಖಗಳು ಧಳಧಳ ಹೊಳೆಯುವವು... ಆದ್ದರಿಂದ ಕೂಡಲೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೊರಡೋಣ.”

ಜನರು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದರು, ಮೊದಲು ಅರ್ಥ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಯೋಚಿಸಿದರು, ನಂತರ ಅರ್ಥ ಆಯಿತು. ಭಯದಿಂದ ನಡುಗಿದರು, ನೆಲದಕಡೆ ಕುಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಅವಸಾನ ಸಮೀಪಿಸಿರುವುದು, ತಮ್ಮ ಕಥೆ ಮುಗಿದಂತೆಯೇ ಎಂಬ ಅರ್ಥದ ಮುಖ ಮಾಡಿದರು. ಅವರ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ರಕ್ತ ಮಾಯವಾಯಿತು.

ಎಲ್ಲರೂ ದುಡುದುಡನೆ ಮನೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಕಿಟಕಿ ಮುಚ್ಚಿದರು, ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿದರು, ಬೀಗ ಜಡಿದರು, ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಉರುಳಿದರು. ಯಾರು ಕೂಗಿದರೂ ಏಳಬಾರದು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಮಲಗಿದರು, ಆದರೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಅದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು.

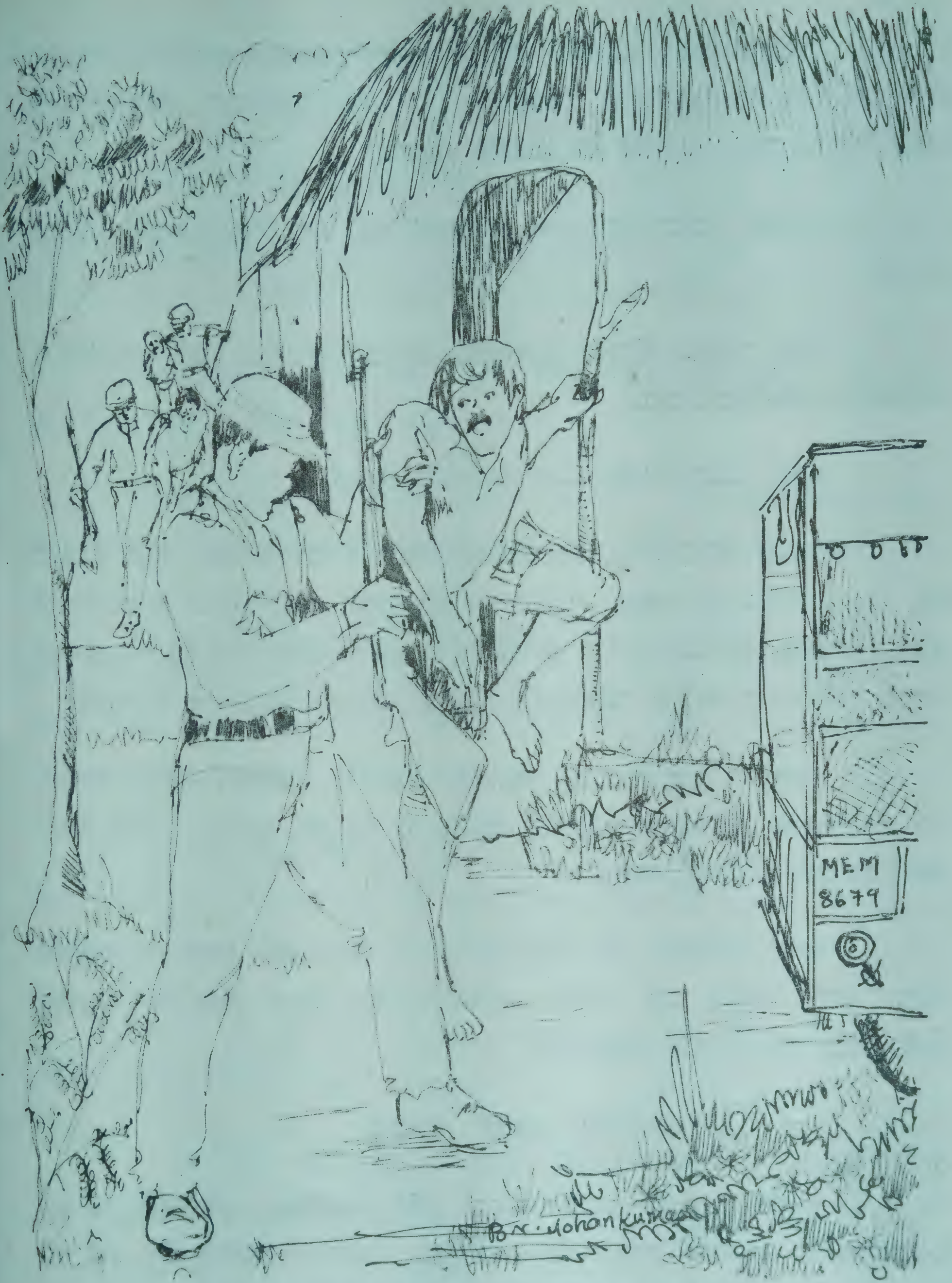
ಸೇನೆಯ ಮುಂದಾಳುಗಳು ಮೃಗಾಲಯದ ಬಳಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬರ ಸುಳಿವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ನಗರ ಮೌನವಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಮನೆಯ ಒಡೆಯರು ಇಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ.

ಸೇನೆಯ ಮುಂದಾಳುಗಳಿಗೆ ಬೇಸರವೋ ಬೇಸರ. ಜೊತೆಗೆ ಕೋಪವೂ ಸಹ. ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿಯೇ ಹಿಡಿದು ತರುವಂತೆ ಆಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಸೇನೆಯವರು ಓಡಿದರು, ಕುಲುಕು ಹೆಜ್ಜೆಯ ಓಟ. ಟಪಟಪ ಬೂಟಿನ ಸದ್ದು. ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬರು ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬರ ಮನೆ ಮುಂದೆ ನಿಂತರು, ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದರು. ಒಳಗಡೆಯಿಂದ ಉತ್ತರ ಇಲ್ಲ. ಕೂಗಿದರೂ ಒಳಗಡೆಯಿಂದ ಉತ್ತರ ಇಲ್ಲ. ಏನಾಗಿರಬಹುದು ಇವರೆಲ್ಲ? ಒಳಗಡೆ ಇರುವರೋ? ಇಲ್ಲವೋ? ಇದ್ದರೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇರಬಹುದೆ? ಆದರೆ ಪರಾರಿಯಾಗುವ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವರು. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಜಾಣತನ ಇರದವರು, ಎಂಬುದು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತು!

ಬಾಗಿಲು ಮುರಿಯುವುದು, ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗುವುದು, ಬದುಕಿ ಇದ್ದರೆ ಅವರನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಮೃಗಾಲಯದ ಕಡೆ ಸಾಗಿಸುವುದು. ಸೇನೆಯವರಿಗೆ ಬಾಗಿಲು ಮುರಿಯುವುದು ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಅವರು ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಸರುಗಳಿಸಿದ್ದರು, ಮುಟ್ಟದೆ ಯೇ ಬಾಗಿಲು ಮುರಿಯಬಲ್ಲವರು ಅವರು.

ಕೆಲವು ಚಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲಾಯಿತು. ಸೇನೆಯ ಆಗಮನಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಜನರು ಮನೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವಿತಿದ್ದರು. 'ಹೊರಡಿರಿ ಜನರೇ ಹೊರಡಿರಿ. ನಾವು ಏನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮೃಗಗಳು ಏನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಭಯ ಏಕೆ?' ಎಂದು ಸೇನೆಯವರು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ನುಡಿದರು.

ಅವರ ನುಡಿ ಜನರ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಬಿದ್ದರೂ ಮರುನುಡಿಯಲಿರಿಯರು. ಒಂದು ನಮೂನೆಯ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತ ಸರಿದುಬಿಟ್ಟರು. ಸೇನೆಯವರಿಗೆ ಹೂವಿಗೆ ಸಮನಾದ ಕೋಪ ಬಂತು.

ಸೈನಿಕರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನು ತೋಳು ಹಿಡಿದು ಎಳೆ ತರುತ್ತಿರುವುದು

“ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಮುನಿಸು ಯಾಕೆ? ನಾವು ಸರಕಾರದ ಆಳುಗಳು. ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆಯುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ..... ನಮ್ಮ ಮಧುರ ನುಡಿಗೇ ನೀವು ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಬಲವಂತ ಮಾಡುವೆವು” ಎಂದರು.

ಅದಕ್ಕೂ ಮರು ನುಡಿ ಇಲ್ಲ. ಅಂದಮೇಲೆ ಬಲವಂತ ಮಾಡದೆ ಇರಲು ಆದೀತೆ!

ಒಬ್ಬ ಒಬ್ಬರ ತೋಳು ಹಿಡಿದರು, ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿದರು. ಹೆಚ್ಚೆ ಇಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು, ಮನೆ ದಾಟಿದರು.

ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದನಂತರ ಏನು ನಡೆಯಿತು ಎಂದರೆ,

ಯಾವ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಸಾಲು ಸಾಲು ಜನರು, ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬರ ಪಕ್ಕ ಒಬ್ಬ ಸೇನೆಯವ. ಚಂದ್ರ ಗ್ರಹದಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಜನ ಇರುವೆ ಸಾಲುಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಆ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಪುರುಷರಿದ್ದರು, ಮಹಿಳೆಯರು ಇದ್ದರು, ಹುಡುಗರು ಇದ್ದರು, ಕೂಸುಗಳು ಇದ್ದವು, ಮುದುಕರು ಇದ್ದರು, ಮುದುಕಿಯರೂ ಇಲ್ಲದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವ ತೆರನ ಲವಲವಿಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತೂಕದ ಹೆಚ್ಚೆ ಇಡುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಆಕಾಶ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡವರಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಭೂಮಿ ಒಳಗೆ ಕಾಲು ಹೂತಿರುವಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತ ಇದ್ದರು.

ಹಾಗೆ ನಡೆಯುತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತ ಮೃಗಾಲಯ ತಲುಪಿದರು. ಆಲಯದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಇತ್ತು. ಬನ್ನಿರಿ ಬನ್ನಿ ಬಂಧು ಬಳಗವೆ ಎಂದು ಸ್ವಾಗತ ಕೋರಿತು. ಪ್ರವೇಶ ಚೀಟಿಗಳನ್ನು ಸೇನೆಯವರೇ ವಿತರಿಸಿದರು.

“ಹು... ನಡೆಯಿರಿ ಒಳಗಡೆ” ಎಂದರು.

ಯಾರು ಒಬ್ಬರು ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡಲಿಲ್ಲ. ಭಯವೋ ಭಯ. ಒಳಗಡೆಯಿಂದ ಮೃಗಗಳ ಲದ್ದಿವಾಸನೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೂಗಿಗೆ ತಾಕುತ್ತಿತ್ತು. ಲದ್ದಿಯ

ವಾಸನೆಯೇ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಮೃಗಗಳು ಹೇಗಿರಬೇಡ! ಭಯ ಹೆಚ್ಚಿ ಗಡಗಡ ನಡುಗಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು.

“ಕಿವಿ ಕೇಳಿಸದೆ? ನಡೆಯಿರಿ ಮುಂದೆ, ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿ, ಮೃಗಾಲಯದ ಒಳಗೆ ಶಿಸ್ತು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಮಾನವರ ಮಾನವನ್ನು ಮೃಗಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಇಷ್ಟ ಪಡುವವು.. ಮಾತು ಸಾಕು..... ನಡೆಯಿರಿ” ಸೇನೆಯವರಿಗೋ ಬಡ್ತಿಯ ಕನಸು.

ಸೇನೆಯವರ ಮಾತುಗಳು ನಾಗರಿಕರ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಸೇನೆಯವರಿಗೆ ಕೋಪಬಂತು.

ಒಬ್ಬ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ತಳ್ಳಿದರು. ಮೊದಲೇ ಹಸಿದ ಜನ, ತರಗೆಲೆಗಳಂತೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದರು. ಹೇಗೋ ಮೃಗಾಲಯ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ್ದರು.

ನೋಡುವರು. ಎದುರಿಗೆ ಸಾಲುಸಾಲಾಗಿ ಅನೇಕ ಬೋನುಗಳು. ಒಂದು ಒಂದು ಬೋನಿನ ಒಳಗಡೆ ಒಂದು ಒಂದು ಮೃಗ. ಸೇನೆಯ ಒಬ್ಬ ‘ಅಗೋ ಅದು ಹುಲಿ; ಇಗೋ ಇದು ಸಿಂಹ, ಶತಪಥ ತಿರುಗುವುದೇ ಚಿರತೆ, ಅಗೋ ಅಲ್ಲಿ ಅಳು ಮುಖಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವುದೇ ಆನೆ.’ ಎಂದು ಧ್ವನಿವರ್ಧಕದ ಮೂಲಕ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಭಯ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಕೆಲವರು ತಲೆತಿರುಗಿಬಿದ್ದರು, ಕೆಲವರು ಸತ್ತವರ ಹಾಗೆ ನಿಂತರು, ಕೆಲವರು ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದರು.

ಇದರಿಂದ ಮೃಗಗಳಿಗೆ ಖಂಡಿತ ಬೇಸರ ಬಂತು, ಮಾನವರು ತಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಬರಲು ನಿರಾಕರಿಸುವರು ಅಂತ,

“ಮಾನವರೇ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕೋಪವೇ ನಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ, ಹತ್ತಿರ ಬಂದರೆ ತಾನೆ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥ ಆಗುವುದು! ನನ್ನ ಮೀಸೆ; ಕೋರೆ ಹಲ್ಲು, ಉದ್ದನೆಯ ನಾಲಗೆ

ಬಾಲಕನು ಹುಲಿಯ ಬಾಲಕ್ಕೆ ಮುತ್ತು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು

ಎಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವುದು..... ಬನ್ನಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹತ್ತಿರಬನ್ನಿ" ಹುಲಿಯು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು.

ಸಿಂಹವೂ ಹಾಗೆ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತು.

'ನನ್ನ ಬಗೆಗೂ ಪ್ರೀತಿ ತೋರಿಸಿರಿ ಮಾನವರೇ' ಆನೆಯೂ ಫೀಳಿಟ್ಟು ಕೂಗಿತು.

ನಾಗರಿಕರು ಯಾರೂ ದಡ್ಡರು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹತ್ತಿರ ಸುಳಿಯಲು. ಸಾವು ಬರಬಾರದೆ ಎಂಬ ತೆರದಿ ನಿಂತಿದ್ದರು.

ಅವರು ಹಾಗೆ ನಿಂತ ಪರಿ ಸೇನೆಯವರಿಗೆ ಬೇಸರ ತರಿಸಿತು. ಗೊರಗೊರ ಸದ್ದು ಹೊರತು ಎಲ್ಲ ನಿಶ್ಯಬ್ಧ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಏನಾಯಿತು ಅಂದರೆ,

ಪುಟ್ಟ ಬಾಲಕನು ಒಬ್ಬ ಸರತಿ ಸಾಲಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ. ಅವನ ವಯಸ್ಸು ನಾಲ್ಕೋ ಐದೋ ಇರಬಹುದು. ನೋಡುನೋಡುತ್ತ ಇರುವಾಗ ಅವನು ಹೋದ, ಹುಲಿ ಬೋನಿನ ಕಡೆಗೆ,

"ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಬಗೆಗೆ ಬೇಸರ ಆದಂತಿದೆ."

"ಅವನು ಮಾನವರ ನಡುವೆ ಇರಲು ಇಷ್ಟ ಪಡುತ್ತ ಇಲ್ಲ"

"ಭವಿಷ್ಯ ಅವನಿಗೆ ಕೋಪ ತರಿಸಿದೆ"

ಎಂದು ಅನೇಕರು ಅನೇಕ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದರು.

"ಅವನು ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುವನು, ಹುಲಿಯ ಬಾಯಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುಸಾಯುವನು" ಎಂದು ಕೆಲವರು ಊಹಿಸಿದರು.

ಬಾಲಕನು ಬಾಲ ಬಾಹುಬಲಿಯಂತೆ ನಡೆದ. ಹುಲಿ ತಲುಪಿದ. ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ
ಬಂದ ಬಾಲಕನನ್ನು ನೋಡಿ ಹುಲಿಗೆ ಸಂತಸವಾಯಿತು.

ಅವನ ಕಡೆ ಬಾಲ ಕಳಿಸಿತು. ಬಾಲ ನೋಡಿ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಆನಂದವಾಯಿತು.
ಅದನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಎತ್ತಿದ, ಮುದ್ದುಕೊಟ್ಟು.

ಹುಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ನಾಲಗೆಯಿಂದ ನೇವರಿಸಿತು.

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವು ನವಸಾಕ್ಷರರಿಗೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಿಂದ ಪದವಿ ಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ಉತ್ತಮ ಹಾಗೂ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ 'ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ರಚನಾ ವಿಭಾಗ'ವನ್ನು ತೆರೆದಿದೆ. ಇದರ ಮೊದಲ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿ ನವಸಾಕ್ಷರರಿಗಾಗಿ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ರಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ಬಂದುದು ಲೋಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆ. ನವಸಾಕ್ಷರರಿಗಾಗಿ ಪುಸ್ತಕ ಬರೆಯುವ ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅವರು ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಂತಸದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಕೂಡಲೇ ನಾಡಿನ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಲೇಖಕರನ್ನು, ಭಾಷಾತಜ್ಞರನ್ನು, ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಅವರೆಲ್ಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಸಲಹೆ, ಸಹಕಾರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖವಾಯಿತು. ಪುಸ್ತಕಗಳ ವಸ್ತು, ಭಾಷೆ, ಮುದ್ರಣ ವಿನ್ಯಾಸ, ಚಿತ್ರಗಳ ಮಹತ್ವ, ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಗುಣಮಟ್ಟ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಸಮಿತಿಯು ಅನೇಕ ಸಲ ಚರ್ಚಿಸಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಲು ಸೂಚಿಸಿತು.

ನವಸಾಕ್ಷರರಿಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ದೇಶದ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಮಾದರಿ, ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಭಾಷಾತಜ್ಞರಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಯಿತು. ಜೊತೆಗೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಅನುಭವಿ ಕ್ಷೇತ್ರಸಹಾಯಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಕಮ್ಮಟಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ, ಪ್ರಶ್ನಾವಳಿ ತಯಾರಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಅವರನ್ನು ರಾಜ್ಯದಾದ್ಯಂತ ಆಯ್ದ ಜಿಲ್ಲೆ, ತಾಲೂಕುಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಈ ಆಂದೋಲನದಲ್ಲಿ ಕಲಿತವರಿಂದ ಮತ್ತು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವವರಿಂದ ಅದರ ಗುಣದೋಷಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ಅನಂತರ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಗಣಕಯಂತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಯಿತು; ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕ್ಷೇತ್ರ ಸಹಾಯಕರು ನೀಡಿದ್ದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮರು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ, ನಂತರ ನವಸಾಕ್ಷರರ ಅಪೇಕ್ಷೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ವಿಷಯದ ಆದ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಪುಸ್ತಕ ರಚನೆಗೆ ತೊಡಗಲಾಯಿತು; ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಲೇಖಕರು ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರ ಜೊತೆ ಚರ್ಚಿಸಿ ತಮ್ಮ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಗಳಿಗೆ ಅಂತಿಮ ರೂಪ ಕೊಟ್ಟರು. ಕಲಾವಿದರು ವಿಷಯಗಳಿಗೊಪ್ಪುವ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟರು. ಹೀಗೆ ಸಿದ್ಧಗೊಂಡ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ನವಸಾಕ್ಷರರ ಬಳಿ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಅವರ ಮುಂದೆ ಪರಿಸಿ ನಂತರ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಯನ್ನು ಅಂತಿಮಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು.

ನಮ್ಮ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯ ಅನಕ್ಷರಸ್ಥರೇ ಹೊರತು ಅವಿದ್ಯಾವಂತರಲ್ಲ. ನೃಪತುಂಗ ಹೇಳುವಂತೆ ಅವರು "ಚದುರರ್ ನಿಜದಿಂ ಕುರಿತೋದದೆಯುಂ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಯೋಗ ಪರಿಣತ ಮತಿಗಳ್". ಅನುಭವದಲ್ಲಿ, ವಿವೇಕದಲ್ಲಿ, ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ, ತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಜನ ಚದುರರು. ಹೀಗೆಂದು ಅವರನ್ನು ಅಕ್ಷರದಲಿತರನ್ನಾಗಿಯೂ ಉಳಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರ ಕಲಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ. ಕಲಿಸುವ ಹೊಣೆ ಸರ್ಕಾರಗಳ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಮೇಲಿದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದೇಶದಾದ್ಯಂತ ಸಾಕ್ಷರತಾ ಆಂದೋಲನ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಅಕ್ಷರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಂದೋಲನದಲ್ಲಿ ಕಲಿತವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಕಲಿತವರು ಮರೆಯದಂತೆ, ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವಂತೆ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಲ್ಲರ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವು ನಾಡಿನ ಹಲವು ವಿದ್ವಾಂಸರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ನಡೆಸಿದ ಒಂದು ಸಾಮೂಹಿಕ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವಾಗಿ ಈ ಪುಸ್ತಕ ರೂಪತಾಳಿದೆ. ನವಸಾಕ್ಷರರು ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಯೋಜನೆಯ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಕಾರಣರಾಗಿರುವ ಉನ್ನತ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿ ಹಾಗೂ ಸಂಪಾದಕ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ, ಲೇಖಕರಿಗೆ, ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ, ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಪಾಲ್ಗೊಂಡವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ನಮ್ಮ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾದ ವಂದನೆಗಳು. ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ಇಂತಹ ಒಂದು ಗುರುತರವಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಲೋಕಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯ ನಿರ್ದೇಶಕರಾದ ಶ್ರೀ ಲೂಕೋಸ್ ವಲ್ಲತ್ತರೈ ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಓದುಗರು ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ರಚನೆಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ.

ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ

ಕುಲಪತಿಗಳು
